

Bøde for udvist Selvtægt. Gennem Vidneforhørene er det godtgjort, at de Oplysninger, jeg her har givet, er rigtige. Endnu er der en Retssag tilbage, som stammer fra, at da der var gaaet yderligere nogle Dage og Familien alligevel ikke var flyttet fra Huset, stillede Godsejeren og hans Folk med en Vogn, læssede Bordet, de to Stole og lidt Pjus, der ellers var, derpaa, kørte det hele hen til en Polakkaserne, som tilhører en anden Mand, og anbragte det der. Nu var han da endelig blevet af med disse Folk, og hvorledes det i øvrigt gik dem, interesserede ham ikke. I Løbet af nogle Dage vil der falde Dom i denne Sag, og jeg tvivler ikke om, at Godsejeren ogsaa vil faa den tredje Dom og som den anden for Selvtægt. Det forekommer mig, at „Fængselshjælpen“ i dette Tilfælde har været uheldig med Valget af Arbejdsgiver til en af sine Klienter. Man kan naturligvis tage fejl. „Fængselshjælpen“ har imidlertid Repræsentanter i alle Egne af Landet, og den burde naturligvis, inden den anbringer Folk i Arbejde, forespørge sine Repræsentanter, hvorledes de paagældende Arbejdsgivere er. Jeg har henvendt mig til „Fængselshjælpen“s Repræsentant paa Vestlolland, Herredsfuldmechtig Fischer Jørgensen, og denne har erklæret, at han aldrig er blevet spurgt om, hvorvidt der burde anbringes Arbejdere hos Schultz, og hvis han var blevet spurgt derom — dette er jeg bemyndiget til at sige —, vilde han bestemt have fraraadet det, da han kender denne Godsejer fra andre Retssager om brutal Optræden overfor Tyendet.

Jeg skal yderligere gøre opmærksom paa, at i den Maaned, der gik, fra Manden blev Uvenner med sin Arbejdsgiver, til han blev kastet ud, den 6. Januar, modtog han en Række Breve fra „Fængselshjælpen“. Jeg har disse Breve her, men skal modstaa Fristelsen til at oplæse dem. Den Melodi, der gaar gennem alle disse Breve til den udkastede Arbejder, var, at han skulde være taalmodig, gaa til sin Arbejdsgiver og begynde Arbejdet igen, det gik ikke an at vise Utaalmodighed eller Stædighed i det foreliggende Tilfælde. Endelig er Brevene spækkede med religiøse Udtalelser, som ikke fyldte ret meget hverken med Hensyn til Varme eller Føde i de Dage, da det knob. Et enkelt Brev vil jeg dog med den højtærede Formands Tilladelse oplæse. Det Brev fik Manden netop den Julehelligdag, da Dørene var tagne af Huset og Sengen fra hans Børn, og Vejret var meget slem. Det lyder saaledes: „„Fængselshjælpen“, Regnegade 2. Kære Ven! En hjertelig Hilsen med Øn-

sket om en god og velsignet Julefest! „Julen har bragt velsignet Bud“ om Guds Kærlighed til os syndige Mennesker. Maatte vi nu ogsaa skønne derpaa, saa det kan gaa i Opfyldelse, at „nu glædes gamle og unge“ . . . . En glædelig Jul og et godt Nytaar! Deres hengivne Carl Bielefeldt.“ Denne Skrivelse maa man se i Belysning af Forholdene, som de var den Gang.

Jeg vil nu henstille til den højtærede Justitsminister, om der ikke kunde være Anledning til at undersøge „Fængselshjælpen“s hele Virkemaade og dens Regnskaber med Bilag. Jeg vilde sætte Pris paa, om en saadan Undersøgelse kunde ske af Folk, som havde lidt Kendskab til Landbefolkningen, og som havde nogen Kærlighed til den Opgave, som „Fængselshjælpen“ skal tage sig af. Falder Undersøgelsen ud til „Fængselshjælpen“s Fordel, vil det kun være rimeligt, at den fremdeles faar de 75,000 Kr. paa Finansloven, men viser det sig, at jeg har Ret i min Opfattelse, at „Fængselshjælpen“ ikke opfylder den Opgave, som den er sat til at opfylde, forekommer det mig at være rimeligt, at man stryger de 75,000 Kr. paa Finansloven, eventuelt ved tredje Behandling; de kunde sikkert saa faa en bedre Anvendelse.

Der er en anden Sag, som jeg vil opholde mig et Øjeblik ved. For nogen Tid siden gik der en Meddelelse gennem Bladene om, at der ved Justitsministeriets Medvirkning var truffet en Ordning, hvorved den polske Arbejdskraft, de fremmede Arbejdere, som medvirker ved Roedyrningen, kunde forblive her i Landet i Vinter. Jeg ved, at ovre paa vor Egn har det vakt nogen Ængstelse, at en saadan Ordning er tilvejebragt. Det er jo saaledes, at den polske Arbejdskraft fra at være en ren midlertidig Medhjælp ved Roearbejdet i nogle Maaneder om Sommeren er naaet til at blive her i Landet i 8 à 9 Maaneder om Aaret, og nu synes det altsaa, som om Polakkerne skulde kunne tage Ophold her ogsaa om Vinteren. Jeg tror, at det vil medføre adskillige Vanskeligheder og adskillige Ulykker for vort Land og vor Befolkning. Da man i sin Tid begyndte med at indforskrive polsk Arbejdskraft, tror jeg nok, det kunde have sin Berettigelse. Roedyrkerne var ikke særlig vel affagte, deres Indtægter var ikke synderlig store, og de danske Arbejdere var ikke særlig begejstrede for at deltage i Roearbejde, og Lønnen var for øvrigt ogsaa lav. Nu er den polske Arbejdskraft blevet betydeligt dyrere, og man har maattet organisere Indforskrivningen af Polakker for over-